

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. 1. 2023 v Plzni v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Špety a přísedících Jaromíra Kasala a Pavla Křivánka

takto:

Obžalovaný

■■■■■ narozený ■■■■■ v ■■■■ trvale bytem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■ ■■■■■
zdržující se na adrese ■■■■■, ■■■■■, adresa pro doručování tamtéž, svobodný,

je vinen,

že dne 6. 9. 2021 v době mezi 16:30 až 16:35 hodin ve ■■■■■ na chodníku naproti restauraci „■■■■■“, ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ před nejméně pěti osobami přítomnými před touto restaurací a na chodníku, které sledovaly jeho následné jednání, přiběhl k poškozenému nezletilému ■■■■■ ■■■■■ narozenému ■■■■■, který byl k němu otočen zády, a napadl jej tak, že jej udeřil pravou rukou do hlavy, poté ho strhl na chodník, kde zůstal nezletilý poškozený ležet na zádech, poklekl k němu a opakovaně nejméně desetkrát ho silou střední intenzity pravou rukou sevřenou v pěst udeřil do obličejové a vlasaté části hlavy, kdy nezletilý poškozený si chránil hlavu rukama, následně obžalovaný vstal a dupl razantně pravou nohou obutou do pracovní obuvi nezletilého poškozeného, který zůstal ležet na zemi, do oblasti spánkové a spánkové temenní jeho hlavy, kdy nezletilý poškozený tento útok ztlumil pravým předloktím, následně obžalovaný nezletilého poškozeného kopl špičkou pravé nohy obutou v pracovní obuvi do hlavy a následně se k nezletilému poškozenému sklonil a otevřenou dlaní pravé ruky jej opětovně udeřil do oblasti hlavy, poté mu řekl, aby z místa „vypadl“, nezletilý poškozený se zvedl z chodníku a utekl a popsáním jednáním mu obžalovaný způsobil podkožní krevní výron kolem pravého oka, dvě drobné oděrky vpravo na tváři a pohmoždění pravého předloktí v podobě podkožního krevního výronu a otoku měkkých tkání, když vzhledem ke své

Shodu s prvopisem potvrzuje: Iveta Kellnerová.

fyzické převaze a intenzitě útoku proti části těla nezletilého poškozeného – hlavy, kde je uložen důležitý orgán – mozek, musel vědět, že mu může způsobit těžká a závažná zranění, a to nejruznější mozkově-lebeční poranění, která mohla mít charakter zlomenin klenby lebeční (i vpáčených), nepřímo mohly vznikat pukliny spodiny lebeční, dojít k úrazovému krvácení nad či pod tvrdou plenu mozkovou, k úrazovému zakrvácení měkkých plen mozkových, k pohmoždění mozku a následnému úrazově podmíněnému otoku mozku a byl s tím srozuměn a k jejich vzniku nedošlo i díky pasivní obraně nezletilého poškozeného krytím hlavy rukama, a obžalovaný se tohoto jednání dopustil přesto, že trestný čin výtržnictví dle § 202 odst. 1 tehdy účinného trestního zákona spáchal dne ■■■■■ 2003, dne ■■■■■ 2003 a dne ■■■■■ 2007,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo jinému úmyslně způsobit těžkou újmu na zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a spáchal takový čin opětovně,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a

odsuzuje se

Podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) let**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **pěti (5) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen** zaplatit poškozené ■■■■■ ■■■■■ pojišťovně ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■ škodu ve výši 10 218 Kč.

Odůvodnění:

1. V hlavním líčení bylo na základě důkazů shromážděných v přípravném řízení a provedených v hlavním líčení zjištěno (důkazní řízení bylo modifikováno v souvislosti s § 206d trestního řádu, jak bude uvedeno dále), že obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ se dne 6. 9. 2021 ve ■■■■■ kolem 16:15 hodin dostal do slovní rozepře s nezletilým poškozeným ■■■■■ ■■■■■ narozeným ■■■■■, kvůli možnému strčení nezletilého poškozeného do nezletilého syna obžalovaného při chůzi ve zúžené části chodníku. Poté, co si nejméně ve dvou případech vyměnili názory, nezletilý poškozený pokračoval v chůzi po chodníku a v době mezi 16:30 až 16:35 hodin na chodníku naproti restuaraci „■■■■■ ■■■■■“, ■■■■■ ■■■■■ obžalovaný nezletilého poškozeného doběhl a napadl jej způsobem, který je podrobně popsán ve skutkové větě výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Iveta Kellnerová.

tohoto rozsudku a způsobil mu zranění popsaná tamtéž. Jeho jednání sledovalo nejméně dalších pět osob, které byly přítomny buď před uvedenou restaurací, anebo na chodníku. Tohoto jednání se pak obžalovaný ■■■■■ dopustil přesto, že dne ■■■■■ 2003 a dne ■■■■■ 2003 spáchal trestné činy výtržnictví dle § 202 odst. 1 tehdy účinného trestního zákona, za které byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 24. 8. 2004, č.j. 2 T 98/2003 – 118, který nabyl právní moci dne 25. 9. 2004. Dalšího trestného činu výtržnictví dle § 202 odst. 1 tehdy účinného trestního zákona se dopustil dne 29. 12. 2007 a byl za něj odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 5. 11. 2008, č.j. 2 T 176/2008 – 98, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 9. 2009, č.j. 7 To 586/2008 – 123.

2. Trestní stíhání obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ pro zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, Krajské ředitelství policie ■■■■■ kraje, Odbor obecné kriminality, ze dne 7. 4. 2022, č.j. ■■■■■ ■■■■■. Toto usnesení bylo obžalovanému doručeno dne 28. 4. 2022. Po zahájení trestního stíhání byl **obžalovaný ■■■■■ ■■■■■** vyslechnut v přípravném řízení dne 12. 5. 2022 (**č.1. 16**). Vypověděl, že toho kluka napadl. Neznal ho, prostě byla situace, kdy šli s jeho družkou a dětmi po ulici přes most, je tam úzký chodník. Ten kluk prošel rychle kolem nich a strčil do jeho malého syna. Ten sice neupadl, kluk do něj lehce strčil a šel dál a sprostě nadával a máchal rukama. Obžalovaný mu také nadával, ale on šel dál. Obžalovaný na něj křičel, nepamatoval si co. Pak se ten kluk zastavil, otočil se na ně a zase nadával. Obžalovaný k němu šel, on dal ruce nahoru do bojové pozice, jakože se chce prát. Obžalovaný mávl rukou, jestli si z něho dělá srandu, a nechal ho být. Šel k přítelkyni a dětem. Jenže ten kluk pořád nadával a odcházel od nich ulicí pryč. Byl tak dvacet metrů před nimi otočený zády. Pak se otočil a ukázal „fakáče“. Přítelkyně obžalovaného z toho byla naštvaná, on se také naštvál a šel na něj. Ten kluk normálně pokračoval v chůzi a obžalovaný ho doběhl, byl strašně naštvaný. Mrzí ho to, ale prostě ho tam zbil. V tu chvíli mu ani nedocvaklo, kolik mu je let. Byl stejně vysoký jako obžalovaný, který měří 173 cm. Ten kluk se vůbec nebránil, to asi nestihl. Obžalovaného napadl pravděpodobně zezadu, přesně si to nepamatoval. Mlátil ho pěstmi, pak do něj asi kopl. Nevěděl, jestli to bylo vestoje nebo na zemi, chvíli vestoje, chvíli na zemi. Pak mu dal pohlavek přes hlavu a řekl mu, ať se sebere a vypadne. On utekl. To místo, kde ho obžalovaný na chodníku napadl, je naproti hospodě „■■■■■“ ve ■■■■■. Bylo to přes den. Obžalovaný měl na sobě pracovní boty, pracovní věci, šel z práce. Nevěděl, co měl kluk na sobě. Potom si šel dát s přítelkyní do té hospody malé pivo na uklidnění. Považoval to za skončené. Ten kluk normálně utekl a obžalovaný si nevšiml, že by ho nějak zranil, že by mu tekla krev nebo se nějak špatně pohyboval. Když si to uvědomuje, tak mu do obličeje ani nekoukal. Když mu obžalovaný dal poslední pohlavek, tak on vstal a běžel pryč, obžalovaný říkal, aby vypadl. Byla to chvílka. Obžalovaného to mrzí, asi to dost přehnal. Většinou se nenechá tolik vynervovat, neví, proč to udělal, mrzí ho to. Chtěl by se mu omluvit, chtěl by se omluvit jeho rodině, případně uhradit vzniklou škodu (**obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ skutečně v průběhu přípravného řízení zaslal prostřednictvím své tehdejší obhájkyne nezletilému poškozenému omluvný dopis – č.1. 172**). Obžalovaný ví, že to přehnal, toho kluka napadl, ale dál se k tomu nechce vyjadřovat. Mrzí ho, co se stalo, toho kluka vůbec nezná, nikdy ho předtím neviděl, ani ho asi nepotkal. Byl stejně vysoký jako obžalovaný, hubený. Nevěděl, kolik mu je let, byl to kluk, ale nepůsobil jako dítě. V řízení před soudem byl obžalovaný vyslechnut v rámci hlavního líčení dne 3. 1. 2023 (**č.1. 251**). K věci dodal, že kdyby věděl, kolik tomu klukovi bylo let, tak na něj nesáhnul. Kdyby to šlo vrátit zpátky, tak by to dávno vrátil. Byl idiot. Bylo to potřetí, co za ním přišel a bylo to potřetí, co mu říkal, aby toho prostě nechal. On toho nenechal, otočil se, začal ukazovat prostředníček a začal nadávat ženě obžalovaného, což ho vytočilo a rozběhl se za ním. Nebyl pod vlivem alkoholu. Pokud mu bylo předestřeno, že nezletilý poškozený měl strčit do nezletilého syna obžalovaného, ale z kamerového záznamu, který měl soud k dispozici, toto

není patrné, uvedl, že měl dojem, že to tak bylo. Obžalovaný šel s paní [REDAKCE] šel v zadu, potom šel syn a potom šla jeho přítelkyně s kočárkem. Je tam malý most a lidi buď čekají na jedné straně, než projdou ti ostatní, nebo ti, co jsou za nimi, neprojdou bez strknutí. Obžalovaný to vnímal tak, že nezletilý poškozený strčil do jeho syna, který šel před ním. Proto došlo k tomu incidentu. Omlouvá se, že to bylo takovou intenzitou, ale on pořád nadával a nechtěl přestat, i když tam obžalovaný přišel. Neví, jestli je to vidět na kamerách, ale když přišel k obžalovanému, tak do něho strčil. Obžalovaný skutečně nevěděl, kolik mu je let. Kdyby to věděl, tak by to určitě neudělal. Viděl ho poprvé v životě. Nezletilý poškozený začal sprostě nadávat, obžalovaný k němu opravdu přišel třikrát a třikrát mu řekl, aby toho nechal, nebo ať se omluví. On to završil tím, že ukázal ten prst a nadával přítelkyni. To už bohužel obžalovanému hráblo a opravdu to hodně přehnal. Poté, co mu postupem dle § 207 odst. 2 trestního řádu byla předestřena výpověď z přípravného řízení, ve které uváděl, že se k nezletilému poškozenému vrátil dvakrát, vypověděl, že to bylo třikrát. Obžalovanému připadalo, že se nezletilý poškozený pohádal s jeho přítelkyní, nevěděl, proč byl tak nervní. Obžalovaný mu řekl „co děláš“, on se otočil a řekl nějaké sprosté slovo a šel dál. Potom na něj přítelkyně také něco zakřičela a on začal nadávat. Obžalovaný za ním přišel, bylo to kousek za mostem, tak metr, to bylo poprvé. On na něho něco ukazoval rukou. Obžalovaný se otočil na přítelkyni a řekl jí, že si asi z něho dělá srandu. Nezletilý poškozený šel dál a začal nadávat. Ten prostředníček ukázal až dál mezi popelnicemi. Tam zase začal nadávat, obžalovaný ho doběhl a řekl mu, ať přestane, nebo ať se jde omluvit. Zase toho nenechal a strčil do obžalovaného. Ten mu řekl, že si opravdu dělá srandu. Nezletilý poškozený šel dál a už začal nadávat hodně a ukazovat toho „fakáče“. Obžalovaný ho tedy doběhl potřetí a bouchnul ho. V rámci konfrontace s nezletilým poškozeným mu obžalovaný říkal, aby toho nechal, on na to nereagoval. Obžalovaný nevěděl, co chtěl dosáhnout tím, že ho začal mlátit a mrzí ho to. Neměl v úmyslu mu hodně fyzicky ublížit, prostě mu přeskočilo, přehnal to, tohle nedělá. Když se v minulosti rval, tak to bylo s dvoumetrovým chlapem. Tohle opravdu přehnal. Mrzí ho to. Nikdy se mu nestalo, že by někdo nadával jeho přítelkyni, asi to bylo tím. Nezletilý poškozený byl stejně vysoký jako obžalovaný, možná na něho obžalovaný zaútočil, protože se bál, aby nebyl lepší, mrzí ho to, přehnal to. V rámci téhož hlavního líčení po svědeckém výsledku nezletilého poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] obžalovaný uvedl, že se mu upřímně omlouvá, přehnal to. Chce se omluvit i jeho rodině, má také děti, asi by reagoval stejně, chápe to (nezletilý poškozený předtím uvedl, že by jeho omluvu nepřijal). Opravdu to přehnal.

3. Z citovaných výpovědí obžalovaného je zřejmé, že se k žalované trestné činnosti doznal, avšak hájil se tím, že nevěděl, kolik je nezletilému poškozenému let. Pokud by znal jeho věk, pak by ho nenapadl. V hlavní líčení dne 3. 1. 2023 byl obžalovaný poučen ve smyslu § 206a odst. 1 trestního řádu a uvedl, že se cítí vinen ze spáchání skutku uvedeného v obžalobě. Dále uvedl, že souhlasí s jeho popisem s tou výhradou, že nevěděl, že nezletilému poškozenému není ještě patnáct let a nesouhlasí tedy s právní kvalifikací dle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Dále prohlásil, že nesouhlasí s navrhaným trestem. Dále byl obžalovaný poučen dle § 206c odst. 1 trestního řádu, že může prohlásit, že je vinný spácháním skutku uvedeného v obžalobě a souhlasit s právní kvalifikací uvedenou v obžalobě. K tomu obžalovaný uvedl, že vzhledem k použité právní kvalifikaci nemůže vinu prohásit. Již předtím po přednesu obžaloby státní zástupce se podle § 206 odst. 1 trestního řádu vyjádřil, že za nesporné skutečnosti považuje veškeré skutečnosti uvedené v obžalobě. Obdobně se vyjádřil též dle § 206a odst. 1 trestního řádu obžalovaný, který uvedl, že pokud jde o nesporné skutečnosti, pak za nesporné považuje všechny skutečnosti uvedené v obžalobě a označené státním zástupce za nesporné s výjimkou skutečnosti, že znal věk nezletilého poškozeného. Nato soud vyhlásil usnesení, kterým rozhodl tak, že podle § 206d trestního řádu soud upouští od dokazování skutečností, které státní zástupce a obžalovaný označili za nesporné, neboť s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti není závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat.

4. Je tedy zřejmé, že výše uvedené nesporné skutečnosti soud nepodrobil důkaznímu řízení a v tomto směru žádné důkazy neprováděl. Provedl pouze ty důkazy, které se vztahovaly k osobě obžalovaného včetně zjištění polehčujících a přitěžujících okolností a možného motivu žalovaného skutku, a také důkazy, které mohly potvrdit či vyvrátit možnou právní kvalifikaci zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Samozřejmě pak soud ještě provedl důkazy vztahující se k uplatněnému nároku na náhradu škody.
5. Jak již bylo řečeno, obžalovaný uvedl, že nezletilého poškozeného neznal, nikdy předtím ho neviděl a nevěděl, kolik mu je let. Jak již bylo řečeno, soud prováděl především důkazy, které by měly obhajobu obžalovaného potvrdit, či vyvrátit, aby tak mohl spolehlivě uzavřít, zdali obžalovaný svým jednáním naplnil též všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu ublížení na zdraví dle § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, tedy znak „na dítěti mladším patnácti let“. Z výpovědi **nezletilého poškozeného svědka** [REDAKCE] z přípravného řízení (**č.l. 36**) a z hlavního líčení (**č.l. 255**) vyplynulo, že obžalovaného taktéž neznal a během celého incidentu se mu o svém věku nezmínil. Potvrdil také, že skutečně obžalovaného „poslal do prdele“ a udělal na něho „fakáče“. Z jeho výpovědi je také zřejmé, že vzájemný spor mezi nimi, kdy si viděli do tváře, trval velice krátkou dobu. Dále měl soud k dispozici výpověď **svědkyně** [REDAKCE] [REDAKCE] družky obžalovaného, z přípravného řízení (**č.l. 26**) a z hlavního líčení (**č.l. 256**). Z výpovědi této svědkyně taktéž vyplynulo, že mezi nezletilým poškozeným a obžalovaným došlo k incidentu a nezletilý poškozený měl jí i obžalovanému nadávat. I ona potvrdila nedlouhý kontakt mezi nimi před vlastním útokem obžalovaného, věk nezletilého poškozené odhadovala na dvacet let, nikdy předtím ho neviděla, nebylo poznat, že by mu bylo pouze čtrnáct let. O svém věku se před nimi nezletilý poškozený nezmiňoval. Z výpovědi **svědka** [REDAKCE] [REDAKCE] z přípravného řízení (**č.l. 55**) a z hlavního líčení (**č.l. 258**) je pro soud podstatné, že tento svědek odhadl věk nezletilého poškozeného na třináct až čtrnáct let, respektive na třináct až patnáct let. I on potvrdil, že neslyšel, že by se nezletilý poškozený během útoku obžalovaného zmiňoval o svém věku. **Svědka** [REDAKCE] [REDAKCE] ve své výpovědi z přípravného řízení (**č.l. 64**) uvedl, že mu policisté říkali, že mu mohlo být šestnáct nebo patnáct let. Byl to pro něho kluk, neuvažoval nad jeho věkem, protože jeho brácha má syna asi dvacet pět let. Dále měl soud k dispozici **protokol o prohlídce těla nezletilého poškozeného** [REDAKCE] [REDAKCE] **s fotodokumentací** (**č.l. 78 – 80**), na které je zachycena aktuální podoba nezletilého poškozeného krátce po jeho napadení obžalovaným. Lze souhlasit s tvrzením uvedeným v obžalobě, že u nezletilého poškozeného je absence druhotných pohlavních znaků – vousů, avšak soudu nepřísluší uzavírat, zdali na této fotografii lze spolehlivě určit, kolik je nezletilému poškozenému let. Jednalo by se o subjektivní náhled, který může být odlišný od subjektivního náhledu obžalovaného, jemuž musí být prokázáno provedenými důkazy, že musel vědět o aktuálním věku nezletilého poškozeného nebo mít o něm alespoň nějakou povědomost. Totéž platí i o vnímání osoby nezletilého poškozeného při jeho výslechu u hlavního líčení dne 3. 1. 2023. Z **úředních záznamů Policie ČR** a z **kamerových záznamů** uložených na DVD-R nosičích (**č.l. 88 – 91**) je zcela evidentní, že celý kontakt mezi obžalovaným a nezletilým poškozeným trval od 16:18:45 hodin, kdy se nezletilý poškozený snažil obejít rodinu obžalovaného, až do 16:35:00 hodin, kdy došlo k ukočení útoku obžalovaného na nezletilého poškozeného. Celá popsaná situace se odehrála na chodníku v obci [REDAKCE] útok popsaný ve skutkové větě tohoto rozsudku pak na chodníku před předmětnou restaurací. Za takovéto situace dle názoru soudu nelze spolehlivě požadovat po obžalovaném, aby rozpoznal věk nezletilého poškozeného a pokud soud pomine subjektivní vnímání jeho fyzického vzhledu, pak i vzhledem k jeho prokázanému chování, které se též vyznačovalo určitou mírou vulgarity vůči dospělé osobě. Byť se právní kvalifikaci jednání obžalovaného, které je popsáno ve skutkové větě výroku rozsudku, bude soud věnovat v dalších odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku, je třeba na tomto místě uvést následující. Pojem „dítěte mladšího patnácti let“ jako znak skutkové podstaty zvláště závažného zločinu těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku je třeba vykládat v souladu

s interpretačním pravidlem uvedeným v § 139 trestního zákoníku. Ochrana přiznaná tímto ustanovením trvá jen do dne předcházejícího ■■■■■ narozeninám, neboť na své ■■■■■ narozeniny není již dítětem „mladším patnácti let“. Také zde postačí zavinění ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku nedbalost, neboť není třeba, aby pachatel znal věk takového dítěte, stačí, že se zřetelem na okolnosti (zejména jeho fyzickou vyspělost, vzhled, chování a vyjadřování a podobně) a svoje osobní poměry o uvedené okolnosti vědět měl a mohl. K takové situaci podle názoru soud nedošlo. Obžalovaný se s nezletilým poškozeným neznali, viděli se poprvé v životě a jejich vzájemný kontakt trval krátkou dobu. Nezletilý poškozený nevykazuje žádné významné znaky dětského věku (aniž by soud chtěl subjektivně hodnotit jeho vzhled), důkazy prokázaný verbální projev pak jistě nebyl projevem dětským. K celému incidentu, jak již bylo řečeno, došlo na chodníku, nikoliv například před základní školou, internátem, výchovným zařízením či sportovním klubem, kde mohl obžalovaný předpokládat výskyt osob ve věku mladším patnácti let a měl jednat při zachování potřebné míry opatrnosti. K tomu je třeba přičíst emotivní vypětí na obou stranách, byť především na straně obžalovaného je toto neomluvitelné. Lze tedy uzavřít, že provedenými důkazy nebylo prokázáno alespoň zavinění ve formě nedbalosti ve vztahu k té skutečnosti, kterou byla znalost věku nezletilého poškozeného obžalovaným, tedy ke skutečnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby a zakládající zmiňovanou kvalifikovanou skutkovou podstatu těžké újmy na zdraví.

6. Pokud soud dospěl k závěru, že jednání popsané v obžalobě, respektive skutkové větě výroku rozsudku, se dopustil obžalovaný, který je trestně odpovědný (z provedených důkazů nebyl prokázán opak), pak soud musel také určit, zda se jedná v tomto případě o jednání trestné. V souvislosti s právní kvalifikací jednání obžalovaného je třeba uvést, že ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle § 13 odst. 1 trestního zákoníku trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Ve smyslu těchto ustanovení trestního zákoníku dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestných činů uvedených ve výroku tohoto rozsudku. V konkrétním případě jde o zvlášť závažný zločin podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku, neboť podle tohoto ustanovení jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Dále se jedná o přečin, neboť podle § 14 odst. 2 trestního zákoníku přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Jednání obžalovaného, které je popsané ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku je namísto kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (vzhledem k absenci vyžadovaného následku), neboť se obžalovaný dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo jinému úmyslně způsobit těžkou újmu na zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Dále je nutné jej kvalifikovat jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť se obžalovaný dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a spáchal takový čin opětovně. Pokud jde o jednotlivé znaky **první ze skutkových podstat**, tak je třeba uvést následující. Objektem tohoto trestného činu je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Předmětem útoku je živý člověk, nikoliv lidský plod. Způsobení těžké újmy na zdraví je jakékoliv jednání (konání i opomenutí), jehož následkem je těžká újma na zdraví. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo o jednání postupné a dlouhodobé. Ublížení na zdraví musí být v příčinné souvislosti s jednáním pachatele. Těžká újma na zdraví je definována ustanovení § 22 odst. 2 trestního zákoníku, podle kterého je tato újma na zdraví vymezena dvěma podmínkami. Musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění a toto musí být zároveň některým z taxativně tam uvedených případů. V daném případě se jednalo o možné poškození důležitého

orgánu podle § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, jak vyplynulo z příslušného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Je z něho zřejmé, že útokem obžalovaného mohlo dojít k tam uvedeným těžkým a vážným zraněním v podobě nejruznějších mozkově-lebečních poranění, kdy mozek je z hlediska lékařského důležitý orgán. Rozdíl mezi těžkou újmou na zdraví a ublížením na zdraví spočívá v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o jiné vážné onemocnění, které postižený pocítuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života. K naplnění subjektivní stránky trestného činu ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku nestačí, že pachatel jednal úmyslně, nýbrž musí být prokázáno, že jeho úmysl ve smyslu § 15 trestního zákoníku směřoval ke způsobení následku těžké újmy na zdraví. Jednal-li pachatel v takovém úmyslu, avšak k těžké újmě na zdraví nedošlo, přichází v úvahu posouzení jednání pachatele jako pokusu trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 trestního zákoníku. Jinými slovy zásadně tedy nestačí, aby pachatel úmyslně vykonal něco, co způsobilo těžkou újmu na zdraví, nýbrž je třeba, aby jeho úmysl též směřoval ke způsobení takové újmy. Pro závěr, že těžká újma na zdraví byla pachatelem způsobena úmyslně, není nutné, aby pachatel chtěl způsobit právě takové poranění, které bylo jednáním způsobeno. Tento závěr je odůvodnění již zjištěním, že pachatel jednal v úmyslu způsobit poškozenému poranění alespoň takové intenzity, která má charakter těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Z hlediska úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví stačí zjištění, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek a byl s tím srozuměn (úmysl eventuální). Na takové srozumění lze usuzovat, pokud jde o důkazní stránku, zejména z povahy použité zbraně, z intenzity útoku, ze způsobu jeho provedení (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval) a z pohnutky činu. Dále je třeba hodnotit okolnosti, za kterých se útok stal, jakým způsobem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadného z útoku hrozilo. Zavinění ve formě eventuálního či nepřímého úmyslu je v tomto případě u obžalovaného zcela prokázáno. Obžalovaný si šel s nezletilým poškozený tzv. „vyřídít účty“, napadl ho bez jakéhokoliv varování zezadu, srazil ho na zem, kde ho opakovaně velice razantně mlátil rukou sevřenou v pěst do hlavy, dále se mu snažil na hlavu dupnout a pak do ní ještě nejméně jednou kopnul, tedy do části lidského těla, kde je uložen důležitý orgán - mozek. Využil nejen momentu překvapení, ale také zřejmě fyzické převahy. Ke všem těmto okolnostem pak musel obžalovaný vědět, že může nezletilému poškozenému způsobit těžká a závažná zranění, která jsou popsána výše, a byl s tím srozuměn. Skutečnost, že k takovému následku nedošlo, nebyla závislá na vůli obžalovaného, ale stalo se tak jednak díky náhodě a jednak díky pasivní obraně nezletilého poškozeného, proto je také s ohledem na výše uvedenou argumentaci jednání obžalovaného posouzeno ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Na rozdíl od obžaloby soud nepoužil pro právní kvalifikaci jednání obžalovaného kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť jak již bylo uvedeno výše, naplnění znaku „na dítěti mladším patnácti let“ nebylo z provedených důkazů zjištěno. Bylo již konstatováno v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku, že k naplnění tohoto znaku postačí z hlediska zavinění ve smyslu § 17b trestního zákoníku nedbalost. Soud již výše argumentoval, proč má za to, že obžalovaný nemohl mít představu o věku nezletilého poškozeného a na tomto místě je třeba rozvést, proč tedy neshledal zavinění alespoň ve formě nedbalosti. K tomu je třeba uvést, že trestní zákoník vymezuje nedbalostní zavinění při neexistenci volní složky pomocí složky vědění (intelektuální, vědomostní, rozumové), která tu buď je, nebo není. Kvalitativní rozdíl oproti úmyslu je ve volní složce, která u nedbalosti chybí, neboť tu není vůle spáchat trestný čin (jednání samo je však i zde aktem vůle pachatele, která však směřuje k cíli z hlediska trestního práva nezávadnému), nedbalost je tedy možno obecně vymezit tak, že pachatel zanedbáním povinné opatrnosti při svém jednání způsobí nezamýšlený trestně právně relevantní následek. Důležité v této souvislosti je zdůraznit, že nedbalost nelze ztotožňovat s opomenutím, neboť jednání z nedbalosti lze uskutečnit jak konáním, tak opomenutím. Trestní zákoník rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Trestné činy, u nichž postačí nedbalost, lze vždy spáchat oběma formami. Vědomá nedbalost neznamená nutně vyšší míru zavinění než nedbalost nevědomá.

Při vědomé nedbalosti pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí. V případě zavinění ve vztahu k tomuto znaku skutkové podstaty trestného činu je vzhledem k ustanovení § 17 písm. b) trestního zákoníku třeba uvažovat však o nedbalosti nevědomé. Tu trestní zákoník vymezuje tak, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může takový následek způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při nevědomé nedbalosti se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť trestní zákoník zakládá odpovědnost za trestné činy spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachování potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, neboť jedině spojení obou těchto hledisek při posuzování trestní odpovědnosti za trestný čin z nedbalosti odpovídá zásadě odpovědnosti za zavinění v trestním právu. Objektivní vymezení míry potřebné opatrnosti žádá od každého zpravidla stejnou míru opatrnosti. Jen výjimečně žádá od některé ze skupin osob vykonávající určité povolání nebo zaměstnání určitou vyšší míru opatrnosti. Subjektivní vymezení míry opatrnosti vyžaduje, aby mimo míry povinné opatrnosti (objektivní kritérium) bylo vzato v úvahu i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Je to tedy individuální hledisko. Proto o zavinění z nevědomé nedbalosti jde jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať již existují nezávisle na pachateli nebo jsou jím vyvolané. Mezi porušení potřebné míry opatrnosti a následkem musí být příčinná souvislost. Základním předpokladem trestní odpovědnosti je bezpečné zjištění příčinného působení jednání obžalovaného na trestním zákoníkem chráněné společenské vztahy a toho, zda toto jednání nese všechny znaky zavinění. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Při této stávající právní teorii a zjištěných okolnostech konkrétního případu, tedy jednání obžalovaného, pak soud dospěl k závěru, že požadované zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nemohlo být prokázáno, a to z důvodů, kterými soud argumentoval již v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku. Lze shrnout, že obžalovanému nebylo prokázáno, že by nedbal zachování potřebné míry opatrnosti vzhledem ke konkrétním okolnostem, za kterých se jeho útok vůči nezletilému poškozenému, který byl posouzen jako trestný čin, odehrál. Pokud jde o **znaky druhé skutkové podstaty**, pak lze uvést toto. Ustanovení § 358 trestního zákoníku chrání klidné občanské soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek. Jednání má dvě formy, a to hrubou neslušnost a výtržnost. Výtržností se rozumí jednání, které závažným způsobem, tedy hrubě, narušuje veřejný klid a pořádek a je pro něj typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití. Na rozdíl od hrubé neslušnosti se zpravidla jedná o fyzické nebo psychické násilí, které je namířeno proti osobám i věcem. Jde například o napadení jiného, kterým je jakýkoliv fyzický útok proti tělesné bezpečnosti osoby, ale i vulgární slovní výpady proti jinému. Tento znak jistě obžalovaný svým útokem na nezletilého poškozeného naplnil. § 117 písm. b) trestního zákoníku vymezuje, kdy je trestný čin spáchán veřejně a vyplývá z něho, že to je tehdy, jestliže je spáchán před nejméně třemi osobami současně přítomnými. Z provedených důkazů je zcela evidentní, že jednání obžalovaného sledovaly nejméně čtyři další osoby, které byly přítomny před uvedenou restaurací a dále partnerka obžalovaného, takže nejméně pět osob. Vyžaduje se, aby takovéto osoby byly způsobilé projev postřehnout a porozumět mu. Není pochyb o tom, že pokud zadokumentované dospělé osoby útok obžalovaného sledovaly, že by nebyly schopny mu

porozumět. Obžalovaný se pak dopustil svého jednání i na místě veřejnosti přístupném, neboť tím je každé místo, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi, ti tam však v době činu nemusí být. Přístupností se rozumí možnost vidět a slyšet projev pachatele, i když místo činu není přímo veřejnosti přístupné. Takové místo nemusí být přístupné bez omezení komukoliv a kdykoliv, nýbrž postačí, že je přístupné jen některým osobám určeným například povahou jejich zaměstnání a v určitou dobu. Prostor chodníku před restaurací je jistě místem veřejnosti přístupným, když není pochyb, že se po něm pohybují lidé a další využívají služeb zmíněné restaurace. Pokud jde o znak kvalifikované skutkové podstaty „spáchání činu opětovně“, pak pod pojmem opětovně se rozumí případy, kdy pachatel přečin výtržnictví opakuje, přičemž není třeba, aby byl za takový čin již dříve pravomocně odsouzen či potrestán, není důležitá ani povaha dřívějšího odsouzení (je nevýznamné, že ohledně něj již platí fikce neodsouzení) a ani okolnost, zda jde jen o pokus či přípravu tohoto trestného činu. Z hlediska naplnění tohoto znaku je rovněž irelevantní délka doby, která uplynula od spáchání dřívějšího činu, který pachatel nyní opakoval, popřípadě délka doby již uplynula od předchozího odsouzení za něj. Z hlediska zavinění ve vztahu k tomuto znaku postačí opětovně nedbalost podle § 17 písm. b) trestního zákoníku. Nemůže být pochyb o tom, že by obžalovaný nevěděl, že byl již v minulosti odsouzen pro trestný čin výtržnictví, kdy z provedených důkazů je zcela zřejmé, kdy se těchto trestných činů dopustil a byl za ně pravomocně odsouzen rozsudky, tak jak je citováno v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku.

7. Při rozhodování o sankcích, kterými soud obžalovaného postihl, vzal v úvahu všechny zásady uvedené v § 36 – 38 trestního zákoníku. Dospěl přitom k závěru, že obžalovaného je třeba postihnout trestem. Při stanovení jeho druhu a výměry vycházel soud ze všech kritérií uvedených v § 39 odst. 1 trestního zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti nápravy. Dále byl soud povinen přihlédnout k postoji obžalovaného k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné. V tomto směru je třeba říci, že obžalovaný s výjimkou jedné skutečnosti uznal všechny ostatní uvedené v obžalobě za nesporné. Dále přihlédl k chování obžalovaného po činu. V tomto směru je třeba připomenout, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil dne 6. 9. 2021 a v průběhu trestního řízení dne 8. 7. 2022 zaslal nezletilému poškozenému omluvný dopis, který sepsal dne ██████ 2022. Za své jednání se mu pak ještě omluvil v průběhu hlavního líčení dne 3. 1. 2023. Při určení povahy a závažnosti spáchaných trestných činů vycházel soud z okolností, které jsou uvedeny v § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Obžalovaný svým jednáním kromě jiného porušil zákonem chráněný zájem, kterým je zdraví člověka. Podle systematiky trestního zákoníku jsou trestné činy proti životu a zdraví zařazeny v I. Hlavě zvláštní části, a je tedy zřejmé, že se jedná o jeden z nejvýznamnějších chráněných zájmů. Obžalovaný nečekaně a velmi razantně zaútočil na nezletilého poškozeného, který se zřejmě cítil na veřejném prostranství bezpečně, a to jen z důvodu, že si s ním chtěl „vyřídit účty“ z důvodu jím subjektivně chápané situace, ke které došlo těsně před jeho útokem a kterou obžalovaný vyhodnotil jako nevhodnou ze strany nezletilého poškozeného. Jeho jednání je neomluvitelné, k závažnějšímu následku v podobě vážné poruchy zdraví nezletilého poškozeného nedošlo jen dílem náhody a dílem obrany tohoto. Nelze také přehlédnout, že obžalovaný již v minulosti (byť se jedná o delší časový úsek) se dopouštěl násilné trestné činnosti, a má tedy sklony řešit své konflikty násilným jednáním.
8. K osobě obžalovaného soud zjistil, že je svobodný. Je otcem tří nezletilých dětí, ke kterým má vyživovací povinnost, kdy dvě nezletilé děti má z předešlých vztahů a jedno nezletilé dítě se svojí aktuální partnerkou, svědkyní ██████ se kterou žije ve družském poměru. Ta je matkou ještě dalšího nezletilého dítěte, které si obžalovaný osvojil (jedná se ██████ ██████ roč. ██████). V současné době je bez pracovního poměru, v hlavním líčení dne 3. 1. 2023 sdělil, že do pracovního poměru by měl nastoupit dne ██████ 2023, a to ke společnosti

████████ s.r.o. v ██████████ kde by měl pracovat jako ██████████. Z opisu evidence přestupků je zřejmé, že obžalovaný zde nemá žádný záznam. V souvislosti s možností nápravy vzal soud do úvahy, že v opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob má obžalovaný celkem sedm záznamů. První tři odsouzení jsou staršího data v časovém období od 21. 5. 2003 až 23. 3. 2005 a ve všech případech se na obžalovaného hledí, jakoby odsouzen nebyl. Je třeba se však zmínit o rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 24. 8. 2004 č.j. 2 T 98/2003 – 118, kterým byl kromě jiného obžalovaný uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů výtržnictví dle § 202 odst. 1 tehdy účinného trestního zákona, kterých se dopustil dne ██████████ a ██████████ 2003, neboť tato skutečnost zakládala znak opětovnosti u přečinu výtržnictví. Stejně tak tomu bylo, pokud jde o odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 5. 11. 2008 č.j. 2 T 176/2008 – 98 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2009 sp. zn. 7 To 586/2008, kdy byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 trestního zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 trestního zákona a trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona (toho se dopustil dne ██████████. 2007). Byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. Usnesením stejného soudu ze dne 25. 11. 2011 č.j. 2 T 176/2008 – 177 bylo rozhodnuto o osvědčení obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 18. 9. 2012 č.j. 2 T 104/2012 – 56 byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platetbního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku (této trestné činnosti se dopustil dne ██████████ 2012) a byl mu uložen opět podmíněný trest odnětí svobody. Usnesením stejného soudu ze dne 21. 1. 2013 č.j. 2 T 104/2012 – 69 bylo rozhodnuto, že obžalovaný je účasten amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013 a uložený trest mu byl prominut s účinkem zahlazení. Trestním příkazem Okresního soudu v Tachově ze dne 18. 4. 2014 č.j. 8 T 73/2014 – 285 byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 196 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen opět podmíněný trest odnětí svobody. Usnesením stejného soudu ze dne 4. 11. 2016 č.j. 8 T 73/2014 – 339 bylo rozhodnuto o osvědčení obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Naposledy byl obžalovaný uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 23. 4. 2020 č.j. 3 T 16/2020 – 105 ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 trestního zákoníku a opět mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. I v tomto případě bylo usnesením stejného soudu ze dne 25. 7. 2022 č.j. 3 T 16/2020 – 125 rozhodnuto o osvědčení obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Lze tedy shrnout, že v těchto případech se na obžalovaného hledí, jakoby odsouzen nebyl. Podle § 39 odst. 3 trestního zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry musel soud též přihlídnout k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Za polehčující okolnost podle § 41 písm. l) trestního zákoníku soud považoval doznání obžalovaného a podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, že trestného činu upřímně litoval. Toto dal obžalovaný dostatečně najevo omluvným dopisem a osobní omluvou při hlavním líčení ve vztahu k nezletilému poškozenému. Pokud jde o okolnosti přitěžující, pak podle § 42 písm. n) trestního zákoníku obžalovanému přitěžovalo, že se dopustil dvou trestných činů. Přitěžující okolnost podle § 42 písm. q) trestního zákoníku, tedy předchozí odsouzení soud nemohl aplikovat, vzhledem k tomu, že se na obžalovaného ve všech případech hledí, jakoby odsouzen nebyl. Podle stejného ustanovení trestního zákoníku byl soud také povinen přihlídnout k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení musel soud přihlídnout ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení. Při zhodnocení všeho tohoto vyřčeného lze uzavřít, že trestnou činnost obžalovaný spáchal dne ██████████ 2021, trestní stíhání obžalovano však bylo zahájeno až po roce zmiňovaným usnesením ze dne 7. 4. 2022, přestože úkony trestního řízení byly zahájeny již dne 8. 9. 2021. Z jakého důvodu toto nastalo, není zřejmé, ale není ani zřejmé, že by na tom nesl jakoukoliv vinu

obžalovaný. Obžaloba pak byla podána dne 18. 8. 2022, takže nedlouho po zahájení trestního stíhání a hlavní líčení bylo nařízeno na 17. – 19. 10. 2022. K němu se obžalovaný nedostavil bez jakékoliv omluvy, takže byl vydán příkaz k jeho zatčení. K tomu došlo dne [REDACTED]. 2022 a obžalovaný u vazebního zasedání ve stejný den vysvětlil důvody své nepřítomnosti u hlavního líčení a je třeba uvést, že svá tvrzení doložil potvrzením o pracovní neschopnosti (č.l. 276). I přes uvedené skutečnosti se soud domnívá, že délka trestního řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá, byť složitost této trestní věci jistě nebyla zásadně náročná. Podle § 39 odst. 7 písm. a) trestního zákoníku při stanovení druhu trestu a výměry soud musel u pokusu trestného činu přihlídnout k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okončením a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo. V tomto směru lze uzavřít, že útokem obžalovaného neutrpěl nezletilý poškozený žádnou vážnou poruchu zdraví, způsobená poranění byla příslušným znaleckým posudkem hodnocena jako nezávažná. Na druhou stranu je však třeba připustit, že k závažnějšímu následku nedošlo také proto, že zapůsobila náhoda a taktéž pasivní obrana nezletilého poškozeného před útokem obžalovaného. Pokud soud vycházel ze všech shora uvedených kritérií, pak jeho úvahy vyústily v závěr, že obžalovanému musí být uložen podle pravidel § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody (obžalovaný je odsuzován za dva trestné činy), tedy podle přísnější trestní sazby § 145 odst. 1 trestního zákoníku, v rozmezí tří až deset let. Soud neshledal žádnou okolnost, která by umožňovala postup podle § 58 trestního zákoníku, ať již podle odstavce 1 či odstavce 6, neboť zmiňovaná trestní sazba nebyla pro obžalovaného nepřiměřeně přísná a soud mohl v rámci ní ukládat trest podle všech zákonných pravidel. Soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání tří roků. Složitější rozhodování bylo v otázce, zdali se má jednat o trest spojený s jeho výkonem, anebo zdali je ještě možné tento trest za podmínek § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložit a stanovit obžalovanému přiměřenou zkušební dobu. Pravdou je, že obžalovaný je osobou, která má sklony k páčání násilné trestné činnosti, nelze však přehlédnout, že této se dopouštěl před více jak deseti lety. Poslední odsouzení jsou za trestnou činnost jiného charakteru související s neplněním vyživovací povinnosti, kterou vždy ve zkušební době podmíněného odsouzení plnil a doplatil dlužné výživné. Nyní projednávané trestné činnosti se dopustil právě ve zkušební době za takovou trestnou činnost, a jak již bylo řečeno, toto odsouzení mu nemůže být dáváno k tíži. Útok proti nezletilému poškozenému byl veden z malicherných důvodů. Obžalovaný jako dospělý člověk mohl tuto situaci řešit zcela jinak, ať již ji subjektivně chápal tak, jak uváděl. K útoku na nezletilého poškozeného jej neomlouvá ani prokázané chování tohoto. Na druhou stranu je třeba vidět, že obžalovaný se stará o čtyři nezletilé děti a snaží se zapojit do normálního společenského života. Proto se soud rozhodl, že mu dá ještě šanci a zmiňovaný trest odnětí svobody obžalovanému podmíněně odložil na nejdelší zkušební dobu v trvání pěti roků, kdy bude mít obžalovaný dostatečný prostor přesvědčit soud a především sám sebe, že to s nápravou myslí vážně a nebude se dopouštět žádné protispoločenské činnosti a bude respektovat všechna společenská pravidla.

9. [REDACTED] [REDACTED] pojišťovna [REDACTED] [REDACTED] se připojila v trestním řízení proti obžalovanému s nárokem na náhradu škody, kdy podle § 43 odst. 3 trestního řádu navrhl, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit jí jako poškozené škodu ve výši 10 218 Kč. Tuto částku zaplatila [REDACTED] pojišťovna se vzniklým zraněním nezletilého poškozeného jako náklady na služby hrazené z veřejného [REDACTED] pojištění. Uplatněný nárok pak [REDACTED] pojišťovna řádně doložila (č.l. 144). Proto soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost, aby v této výši poškozené [REDACTED] pojišťovně škodu zaplatil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Iveta Kellnerová.

může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni 4. 1. 2023

JUDr. Jan Špeta v. r.
předseda senátu